

Yaşananlardan İbret Almak

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(أَوْلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ □ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ (٨))

عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ عُمَيْسِ الْخَثْعَمِيَّةِ قَالَتْ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ يَقُولُ:

« بِنْسِ الْعَبْدِ عَبْدٌ تَحَيَّلَ وَاخْتَالَ وَنَسِيَ الْكَبِيرَ الْمُتَعَالِ بِنْسِ الْعَبْدِ عَبْدٌ تَجَبَّرَ وَاعْتَدَى وَنَسِيَ الْجَبَّارَ الْأَعْلَى بِنْسِ الْعَبْدِ عَبْدٌ سَهَا وَلَهَا وَنَسِيَ الْمَقَابِرَ وَالْبَلَى بِنْسِ الْعَبْدِ عَبْدٌ عَتَا وَطَعَى وَنَسِيَ الْمُبْتَدَأَ وَالْمُنْتَهَى...»

Kıymetli Müslümanlar!

İnsanoğlu sınırlı bir ömrü sınırlı bir zaman ve mekânda tüketerek yaşar ve ölür. İçindeki yaşama bağlılık öylesine güçlüdür ki hayatının bir gün ölümle sonlanacağını bilmesine rağmen hiç ölmeyecekmiş gibi yaşar. Hâlbuki ağızlarımızın tadını kaçıran ölüm hayattaki en gerçek olgudur. Ölüm, artık ölümün olmayacağı baki hayata geçiş kapısıdır. Bu nedenle olsa gerek ki Peygamber Efendimiz “Ağızların tadını kaçıran ölümü, çokça hatırlayın.”¹ buyurmuştur.

Muhterem Müslümanlar!

Şuurlu bir mümin sınırlı ve ölümlü hayatı sonsuz ve ölümsüz ahiret hayatına sermaye yapabilen kimsedir. Bu kimseler tefekkür edebilen, basiret ve akıl sahibi insanlardır. “Basiret” uzağı görebilmeyi ve gerçekleri sezebilmeyi ifade eder. “İbret almak” ise ortaya çıkan olaylara bakarak görünmeyen arka plana ve hikmete muttali olmaktır. Hz. Ali “İbret alınacak şey ne kadar çok, ibret alan ise ne kadar az!” demiştir. Sadi Şirazi ise “Kuş başka bir kuşu tuzağa düşmüş görünce taneye yaklaşmaz. Sen başkalarının başına gelen hatalardan ibret al ki başkaları senden ibret almasın.” diyerek ibret almanın, ders çıkarmanın önemine vurgu yapmıştır.

Muhterem Müslümanlar!

Başımıza gelen sıkıntı, bela ve musibetlere “İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn” diyerek teslimiyet göstermek aynı zamanda hayata karşı aldığımız tavrı ifade eder. Burada daha hayattayken Rabbimize dönmemiz, istikametimize çekidüzen vermemiz ve istiğfarda bulunmamız gerektiğine işaret vardır.

Muhterem Müslümanlar!

Ayırım yapmaksızın bütün insanlığa soruyoruz: Filistin’de yaşanan vahşet, öldürülen bebekler, katledilen çocuklar, kadınlar, yaşlılar bizleri yaralamıyor mu? Gönüllerimize kor ateşler düşürmüyor mu? Türkiye’de bir süre önce yaşanan depremde hayatını kaybeden on binlerce canımız bize ibret olmayacak mı? Suriye’de yıllardır süren savaş, yüz binlerce ölü, milyonlarca göçmen bize hiç mi bir şey söylemiyor? Cesetleri sahile vuran çocukların görüntüleri bizi hiç mi ilgilendirmiyor? Bütün bir dünyanın kör ve sağır kesildiği Doğu Türkistan’da yaşanan soykırım insanlığımızı sorgulamamıza sebep olmayacak mı? Libya’da, Fas’ta, Arakan’da yaşananları geçti gitti, oldu bitti diyerek unutacak mıyız? Kur’an’ın ifadesiyle “Ey insanlar! Bu gidiş nereye?”² diye sorgulamayacak mıyız? “Bunca ölüm, bunca yıkım varken biz insanlığın neresindeyiz?” diye sormayacak mıyız?

Aziz Müslümanlar!

Bütün bu olanlar bizim Allah’a iltica etmemize, malayaniden uzaklaşmamıza, silkinip kendimize gelmemize; kısaca “ibret” almamıza vesile olmayacaksa daha ne olacak? Daha ne ile karşılaşmamız gerekecek? Hutbenin başında okuduğumuz âyet-i kerîmede Rabbimiz “*Kendi kendilerine, Allah’ın gökleri, yeri ve ikisinin arasında bulunanları ancak hak olarak ve muayyen bir süre için yarattığını hiç düşünmediler mi? İnsanların birçoğu, Rablerine kavuşmayı gerçekten inkâr etmektedirler*”³ buyurmaktadır. Bu durum ibret nazarını kaybetmiş, gaflet içine düşmüş kulun hâlidir. Efendimiz de bu kulun durumunu şöyle tarif ediyor: “(Gaflete) dalan, gülüp oynayan, kabirleri ve toprak altında çürümeyi unutan kul ne bedbahttır! Azan, haddi aşan, nereden geldiğini ve nereye gittiğini unutan kul ne bedbahttır!”⁴

Kıymetli Kardeşlerim!

Zor zamanlarda yaşayan ne ilk ne de son Müslümanlarız. Yaşanmakta olan olaylar bizi asla ümitsizliğe sevk etmemeli. Unutmayalım ki günahta haddi aşan kullar olsak da rahmetinden ümit kesmememizi öğütleyen bir Rabbimiz var. Bizler sabırla üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmeye devam edeceğiz. Tövbe kapılarında arınacak, Allah’ın sabredenlerle birlikte olduğu bilincini diri tutmaya devam edeceğiz. Yüce Allah bizleri “kul” olduğumuzu ve mutlak surette hesap vermek üzere Ona döneceğimizi unutturmasın. Bizleri sırat-ı müstakim üzerinde sabit tutsun. Basiret sahibi, hayata ibret nazarı ile bakıp görebilen şuurlu mümin kullarından eylesin. Amin.

¹ Nesâî, Cenâiz, 3

² Tekvir suresi 81:26

³ Rûm suresi, 30:8

⁴ Tirmizî, Sıfatu'l Kıyame, 17